

бѣгнувши скрысе, и избависе отъ това у-
бийство.

Така и азъ сега окаявна, о царю,
сичко то, що то рекоха велможи те, го-
това самъ да претърпимъ, да ме распоратъ
обаче жива, и сосъ нужда да ми извадатъ
сърдце то, това не можемъ да претърпимъ.

Тога отвѣстивши и царскій сынъ рече
на баща си: Добро дума жена та, о отче:
и не е прилично мудрымъ и разумнымъ,
да иматъ женски те согрѣшенія за големы
наказанія достойны. Тѣмже праведно е да
се накаже така: да и се обърсне глава та,
и лице то и да се намаца: послѣ да я вос-
качатъ на едно магаре и да я проведатъ
изъ сичкій градъ, предходящу проповѣд-
нику и сосъ высокъ гласъ проповѣдувающу
сичко то и согрѣшеніе.

И тоя совѣтъ чувши царь отъ сына си,
возблагодарисе много, и абіе заповѣда,
и быде сичко то това, и посрамисе тая
лукава и зла жена.

Послѣ рече Синтипѣ: О философе,
кажи ми истинно, отъ гдѣ мой сынъ прія
толку разумъ и мудрость; отъ естество то
ли, или отъ твое то прилѣжно наставленіе;
Синтипа же отвѣстивши, рече царю: и ра-
зумъ и сичка та мудрость, о владыко,
твой сынъ прія отъ Бога, чрезъ мое то о-
баче прилѣжно наставленіе. И послушай ми
за това едно повѣствованіе.